

דקדוקי קריאה בפרשת חיי-שרה ובהפטרות ובראשון של תולדות

כג ד גַּר-וְתוֹשֵׁב אֲנֹכִי: טעם טפחא בתיבת אֲנֹכִי

כג ה לֵאמֹר לוֹ: הטעם במ"ם הוא לא נסוג

כג ט בְּתוֹכְכֶם: כ"ף ראשונה בשווא נע ולא בחטף

כג יב עַם הָאָרֶץ: המילה עַם במרכא ואינה מוקפת

כג יז עליית שני

כג יח לְמִקְנֶה: הנר"ן קמוצה. בְּכָל בְּאֵי שְׁעַר-

עִירָו: טעם טפחא בתיבת בְּכָל

כד ג בָּה': אין להשמיע את האל"ף של שם ה', יש לקרא כאילו כתוב בְּדוֹנִי

כד ו הַשֹּׁמֵר לָךְ: הטעם בש"ן והמ"ם סגולה¹

כד ט וַיִּשְׁבַּע לוֹ: טעם נסוג אחור לש"ן, עם זאת יש געיא בב"ת למנוע הבלעת העי"ן הגרונית

כד י עליית שלישי

כד יב עַם אֲדָנִי אֲבִרָהֶם: טעם טפחא בתיבת עַם

כד כא מִשְׁתָּאָה: האל"ף בצירי. לְדַעַת: ברביע²

כד כה גַּם-תֵּבֶן גַּם-מִסְפּוֹא רַב עֲמָנוּ: תיבת רַב במונח

כד לג וַיֹּשֶׁם: (לפי הקרי) השי"ן בפתח

כד מג וַאֲמַרְתִּי: במלרע

כד מז יִלְדֶּה-לוֹ: העמדה קלה ביו"ד מפני הגעיה והלמ"ד אחריה בשווא נע

כד ס וַיִּבְרְכוּ: הרי"ש בשווא נע ולא בחטף. וַיֹּאמְרוּ לָהּ: טעם נסוג אחור ליו"ד. וַיִּירָשׁ: וא"ו החיבור מנוקדת בשווא נע, לשון עתיד

כד סז הַאֱהָלָה: ההטעמה באל"ף ולא בלמ"ד³;

וַיֹּאֲהֲבָה: העמדה קלה ביו"ד למנוע הבלעת האל"ף החטופה. וַיִּנָּתֶם: במלרע, הקורא במלעיל משבש את משמעות הכתוב

כד כז עליית רביעי

כד נג עליית חמישי

כה א עליית ששי

כה ב וְאֶת-יָקֹשֶׁן: היר"ד בקמץ קטן

כה ג וַבִּגְי דָּדָן: בזקף ולא ברביע

כה ד וַחֲנָךְ: הוא"ו פתוחה

כה ח וַיֹּאסֶף: במלעיל וכן הדבר בכל המקרא כולו כאשר הכוונה לעניין מיתה

כה יא וַיִּבְרַךְ: במלעיל וכן הדבר בכל המקרא כולו

כה יג וּמִבָּשִׁם: שי"ן שמאלית

כה טז מפטיר

הפטרות חיי שרה מלכים א א א-לא:

ב וַיֹּאמְרוּ לוֹ: טעם נסוג אחור ליו"ד. לֵאדָנִי: האל"ף כלל אינה נשמעת

ז וַיַּעֲזְרוּ: העי"ן בשווא נח. אֲדָנִיָּה: הנר"ן בחירק חסר והיו"ד אחריה דגושה ובקמץ

יא וַאֲדָנִינוּ: האל"ף נשמעת בחטף פתח

יד וּמִלֵּאֲתִי: מלרע הטעם בת"ו

כה יחי הַמֶּלֶךְ אֲדָנִיָּהוּ: טעם טפחא בתיבת יַחֲי

ראשון של תולדות:

כה כא וַיַּעֲתָר: העי"ן בשווא נח. וַיַּעֲתָר לוֹ: הטעם בעי"ן

כה כב וַיִּתְרַצֶּצוּ: צד"י ראשונה בשווא נע ולא בחטף

כה כב וַתֵּלֶךְ לְדֶרֶשׁ אֶת-ה': טעם טפחא בתיבת וַתֵּלֶךְ

כה כג שני במנחת שבת

ולאם מְלֵאִם: בשתי התיבות הלמ"ד בשווא נח ויש להקפיד על הפרדתן

כה כז שלישי במנחת שבת

כה ל הִלְעִיטָנִי: הלמ"ד בשווא נח

כה לב וְלִמָּה-זֶה לִי: טעם טפחא בתיבת לִי בלבד, אין לצרף לה את המילה 'זה' כאילו כתוב: וְלִמָּה זֶה-לִי

כה לג הַשְּׁבַעָה לִי: טעם נסוג אחור לש"ן. וַיִּשְׁבַּע לוֹ: הטעם לא נסוג

כה לד וַיֵּאכֹל וַיִּשֶׁת וַיִּקֶּם וַיִּלָּךְ: הראשון והשלישי במלעיל, השני והאחרון במלרע, וַיִּקֶּם קמץ קטן בקר"ף

כו ג וַאֲבָרְכֶךָ: הרי"ש בשווא נע וכ"ף סופית דגושה,

כו ד וַהֲתִבְרַכְוּ: הרי"ש בשווא נע

כו ה מִצֹּתִי חֲקוֹתִי וְתוֹרָתִי:

רבים הקוראים המשתבשים בסיום הקריאה וקוראים כאילו טעם טפחא בתיבת 'חקות'

³ הסימון הכפול של הפשטא מוכיח שהטעם באל"ף. והחומשים וה"תיקונים-קלקולים" שמחקו את הפשטא באל"ף ושמו געיא במקומה זיפּוּ.

¹ המטעים את המ"ם משנה משמעות

² קורן ואחרים הטעימו בזקף גדול ואין להגרר אחריהם. יש עדות מנוסח כתר ארם צובא על הרביע.